

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Klimek,

Prokurator: nieobecny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 listopada 2016r., sprawy:

A. M.,

syna R. i E. z domu Z.,

urodzonego (...) w O.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 11 sierpnia 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 773/11 za przestępstwa kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – kara wykonana,
- 2) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 04 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 185/13 za przestępstwa kwalifikowane za przestępstwa kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 5 lat i grzywna 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, postanowieniem tut. Sądu z dnia 26-04-2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,
- 3) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 17 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VII K 375/15 za przestępstwa kwalifikowane z art. 278§1k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności – postanowieniem tut. Sądu z dnia 23-03-2016r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności 82 dni – kara wykonana,
- 4) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1131/14 za przestępstwa kwalifikowane z art. 279§1k.k., art. 191§2k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 4 lat i grzywna 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka
- 5) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1122/14 za przestępstwa kwalifikowane art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 4 lat i grzywna 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka.

orzeka:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. , art. 85ak.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. łączy wymierzone skazanemu A. M. kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 04 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 185/13 - karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

2. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1131/14 - karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

3. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1122/14 - karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności

i wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. orzeka wobec skazanego łączną grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

III. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym wyrokiem pozostawia do odrębnego wykonania,

IV. na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej zalicza się okresy kary odbywanej w sprawie IIK 1122/14 od dnia 31 sierpnia 2016 roku,

V. na podstawie art. 626§1 kpk i §4 i 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Ł. M. kwotę 120 zł (oraz 23% zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za wykonanie obrony z urzędu w sprawie o wydanie wyroku łącznego,

VI. na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 550/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

A. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

6) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 11 sierpnia 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 773/11 za przestępstwa kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – kara wykonana,

7) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 04 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 185/13 za przestępstwa kwalifikowane za przestępstwa kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 5 lat i grzywna 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, postanowieniem tut. Sądu z dnia 26-04-2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,

8) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 17 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VII K 375/15 za przestępstwa kwalifikowane z art. 278§1k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności – postanowieniem tut. Sądu z dnia 23-03-2016r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności 82 dni – kara wykonana,

9) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1131/14 za przestępstwa kwalifikowane z art. 279§1k.k., art. 191§2k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 4 lat i grzywna 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka

10) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1122/14 za przestępstwa kwalifikowane art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywna 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka.

(dowód: informacja z KRK k. 4-6, k. 37-39, odpisy orzeczeń k. 8-13, k.18-20)

Skazany przed osadzeniem w Zakładzie Karnym nie posiadał stałego zatrudnienia, utrzymywał się z wykonywania prac dorywczych. W warunkach izolacji penitencjarnej A. M. przebywa od dnia 10 czerwca 2016r. W Zakładzie Karnym w K. przebywa natomiast od 22 czerwca 2016r. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany zmianami w tym zakresie. Skazany podczas pobytu w izolacji penitencjarnej nie stwarza problemów natury wychowawczej, relacje interpersonalne układa właściwie, a z pozostałymi osadzonymi funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo. A. M. nie podejmował starań o podjęcie nauki w jednostce penitencjarnej. Wedle opinii o skazanym z 05 lipca 2016r. mężczyzna nie wyrażał najmniejszej chęci pracy w Zakładzie Karnym, co uniemożliwiało mu wykonanie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody. Obecnie podjął starania o zatrudnienie w kuchni zakładu karnego. Mężczyzna należy do podkultury osób grypsujących, z którą jest silnie związany. Wedle opinii z 05 lipca 2016r. A. M. wypowiadał się bezkrytycznie na temat sposobu swojego życia przed osadzeniem i popełnionych czynów. Obecnie deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych czynów. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z ojcem, z którym relacje nie budzą zastrzeżeń. Skazany nie przejawia zachowań autoagresywnych. Ogólne zachowanie skazanego oceniono jako dobre.

(dowód: opinia o skazanym z ZK wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach w O. k. 23-25, K.30-33, pismo z AŚ w O. k. 2)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 568a § 1 kpk który to został dodany do ustawy Kodeks Postępowania Karnego przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw - Sąd orzeka karę łączną bądź w wyroku skazującym, bądź w wyroku łącznym.

Jak zaś stanowi znowelizowany przez tą samą ustawę § 1 art. 569 kpk jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, która prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu.

Przy czym zauważyć należy, że w sprawie niniejszej, w związku z powyżej wskazaną nowelizacją kodeksu karnego dla określenia, czy zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego oraz co należy brać pod uwagę określając jej wymiar, zasadnicze znaczenie miało ustalenie stanu prawnego, który ma zastosowanie do sytuacji A. M.. Doniosłość powyższego wynikała z faktu diametralnych zmiany w tym zakresie między stanem prawnym przed 1 lipca 2015r. a po tym dniu.

W związku z tym w sprawie zachodziła konieczność sięgnięcia do przepisów intertemporalnych. I tak zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw- przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Zauważyć należy, że przepis ten znajduje zastosowanie również po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016r. We wskazanym zakresie ustawodawca nie przewidział bowiem przepisów intertemporalnych, które modyfikowałyby zakres obowiązywania przepisów określonych w cytowanym powyżej art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r.

Wobec natomiast faktu, że ostatnie skazanie A. M. nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie, wydanego w dniu 18 stycznia 2016 r.(sygn. akt II K 1131/14), który to uprawomocnił się w dniu 12 marca 2016 r., zgodnie ze

wskazany przepisem przejściowym w sprawie niniejszej zastosowanie miały przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015r. ze zmianami wynikającymi z powołanej ustawy z dnia 11 marca 2016r.

Jak wyraźnie stanowi art. 85 § 1 KK, w sytuacji, w której sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zachodzi konieczność orzeczenia kary łącznej. Sformułowanie "sąd orzeka karę łączną" w sposób niepozostawiający wątpliwości wskazuje, że zastosowanie omawianej instytucji jest obligatoryjne oraz że jest to nakaz skierowany wyłącznie do sądu. Nadto jak stanowi art. 85 § 2 podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne, za przestępstwa o których mowa w § 1. Co istotne, poza wyjątkami określonymi w art. 85 § 3 i 4 KK, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 85 § 1 i 2 KK nie ma możliwości niezastosowania omawianej regulacji.

W postępowaniu o wydanie wyroku łącznego należało zatem zbadać, czy A. M. popełnił dwa lub więcej przestępstw i czy wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, bądź inne które mogą być połączone i czy kary te podlegają wykonaniu w całości lub w części.

W znowelizowanym stanie prawnym istnieje podstawa do orzeczenia kary łącznej jedynie w przypadku, gdy orzeczone wobec skazanego kary podlegają jeszcze wykonaniu. Zasadnicze znaczenie dla możliwości orzeczenia kary łącznej przez sąd ma znowelizowany art. 85 § 3 kk wedle którego, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Nadto zgodnie z § 3a cytowanego przepisu jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3 stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.

Z powyższego wynika, że warunki do orzeczenia kary łącznej spełniają kary jednostkowe i kara łączna wymierzone skazanemu wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawach II K 185/13 i II K 1131/14 i II K 1122/14. Wszystkie bowiem kary orzeczone wymienionymi wyrokami są karami tego samego rodzaju – t.j. karami pozbawienia wolności – jednostkowymi i łączną. Jednocześnie natomiast nie zachodzi sytuacja określona w art. 85 § 3 i 3a kk. Podkreślić przy tym należy, że w tym przypadku możliwe było łącznie kar bezwzględnych z karą łączną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albowiem w tym przypadku zachodził wyjątek określony w art. 89 kodeksu karnego.

Mając na względzie powyższe ustalenia należało natomiast zdecydować o wymiarze tejże nowej kary łącznej. Zasady jej kształtowania zostały określone w art. 86 § 1 i 4 kk oraz w art. 89 § 1b kk i dodaną nowelą powołaną w pierwszej części wyroku - przepisem art. 85a kk. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Granicę kary łącznej zakreślają więc dwie zasady: absorpcji i kumulacji.

Sąd doszedł przy tym do przekonania, że w niniejszej sprawie zastosowanie znaleźć powinna zasada kumulacji kar i na tej też zasadzie Sąd oparł wymiary kary łącznej pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie. Wskazać należy przy tym, że Sąd dokonał stosownego przeliczenia wymierzonej oskarżonemu kary łącznej w sprawie II K 1131/14 mając na uwadze fakt, że była to kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Mając zatem na uwadze powyższe Sąd stosownie do treści art. 89 § 1b kk przyjął, że jeden miesiąc wymienionej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równy jest 15 dniom bezwzględnego pozbawienia wolności. Uwzględniając powyższe przeliczenie Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Suma orzeczonych kar przy uwzględnieniu wymienionego przelicznika wynosiła bowiem 2 lata 8 miesięcy i 15 dni. Nie mniej jednak jak wspomniano powyżej karę łączną pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach, wobec powyższego należało sumę kar zaokrąglić w dół do pełnego miesiąca.

Podkreślić należy, że wydając wyrok łączny Sąd nie analizuje okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze,

które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa(art. 85a kk).

W doktrynie podnosi się, że kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy (tak P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. Szewczyk, Głosa do uchw. SN z 20.1.2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyr. SA w Warszawie z 12.7.2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyr. SA w Łodzi z 20.9.2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70).

Sąd wymierzając karę łączną, jest zobowiązany wziąć pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a więc takiego oddziaływania na sprawcę, aby ten nie naruszał w przyszłości porządku prawnego. Jednocześnie reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, tj. niedopuszczalne jest orzekanie kar, które będą przez sprawcę trywializowane, czy wręcz wkalkulowane w "koszty" przestępstwa. Dyrektywa prewencji indywidualnej ma zatem dwa podstawowe cele, tj. zapobiegać popełnianiu przestępstw oraz wychować sprawcę.

Pierwszy z nich może być osiągnięty przez indywidualne odstraszenie oraz uniemożliwienie popełniania przestępstw, drugi przez resocjalizację. W przypadku orzekania kary łącznej, pozytywny aspekt dyrektywy prewencji generalnej będzie natomiast realizowany w pierwszej kolejności przez utwierdzenie w świadomości społecznej przekonania o egzekwowaniu prawa oraz akceptacji orzeczonej kary jako sprawiedliwej, stanowiącej podsumowanie przestępczej działalności skazanego (por. J. Wojciechowska, [w:] G. Rejman (red.), Kodeks karny, s. 921).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w ocenie Sądu pozytywna zmiana jaka zaszła w zachowaniu skazanego, a która została opisana w ostatniej opinii zakładu karnego wynikała li tylko z toczącego się wobec skazanego postępowania o wydanie wyroku łącznego. Dlatego też wymieniona zmiana zdaniem Sądu nie uzasadniała wymierzenia mu kary łącznej z zastosowaniem zasady, czy to asperacji, a tym bardziej absorpcji. Podkreślić bowiem należy, że skazany przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej dopiero od 5 miesięcy, przy czym zestawienie obu opinii o skazanym wskazuje, że krytyczny stosunek do popełnionych czynów mężczyzna zaczął przejawiać dopiero we wrześniu 2016r., czyli jak wskazano powyżej, już po wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego. Nadto z pierwszej opinii o skazanym wynika, że kategorycznie odmawiał on pracy w Zakładzie Karnym tym samym uniemożliwiając sobie wykonanie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody. Powyższe zasługuje na szczególne uwypuklenie, albowiem w pełnym świetle wskazuje na to, że A. M. wymaga długiego oddziaływania resocjalizacyjnego. Takim zachowaniem skazany ukazał swój negatywny stosunek do zapadłego wobec niego orzeczenia, całkowity brak krytycyzmu co do swojego zachowania oraz tego, że spowodował on nim szkodę w majątku innych osób. Skazany co prawda obecnie wykazuje chęć podjęcia pracy, jednak zdaniem Sądu mając na uwadze okoliczności w jakich wyraził ową chęć należy wątpić w jej szczerść. Nie mogło umknąć uwadze Sądu również i to, że w okresie wcześniejszym, to jest przed osadzeniem w Zakładzie Karnym, A. M. był sprawcą niepoprawnym o czym świadczy to, że pomimo zawieszenia wykonania kolejnych orzeczonych wobec niego kar dalej popełniał przestępstwa. Podkreślić przy tym należy, że orzeczone wobec niego kary, które Sąd połączył w wyroku łącznym zostały orzeczone za przestępstwa różnego rodzaju skierowane przeciwko mieniu, wolności, życiu oraz zdrowiu publicznemu i jednostkowemu, które to jest przedmiotem ochrony czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Mężczyzna zatem nie przestrzegał porządku prawnego jako całości. Nadto poszczególne zachowania za które oskarżonemu wymierzono kary podlegające łączeniu były rozciągnięte czasowo – od października 2010 r. do 22 kwietnia 2014r.

Podkreślić przy tym należy, że wymienionemu dano szansę na zmianę postawy, orzekając w sprawie o sygn. akt II K 185/13 karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. A. M. nie potrafił z tej szansy skorzystać i w ocenie Sądu właśnie z powyższego powodu skazany nie daje żadnej gwarancji, że po opuszczeniu zakładu karnego nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu mężczyzna wymaga dalszego oddziaływania resocjalizacyjnego, które winno być rozciągnięte w czasie, w taki sposób, aby jego skutki były trwałe, a tym samym aby skazany po opuszczeniu zakładu karnego nie dopuścił się przestępstwa. Dopiero takie długie oddziaływanie ukształtuje

w sposób trwały jego społecznie pożądaną postawę. Niezależnie od powyższego orzeczenie kary z zastosowaniem zasady asperacji czy absorpcji wywołałoby u wymienionego poczucie bezkarności, wyrażającej się w tym, że za niektóre z czynów przez siebie popełnionych w ogóle nie poniósłby odpowiedzialności.

Abstrahując od powyższego orzeczenie wobec A. M. kary z zastosowaniem dwóch ostatnio wymienionych zasad kłóciłoby się także ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. De facto bowiem w oczach społeczeństwa stanowiłoby to nieuprawnione promowanie skazanego, w stosunku do na przykład osób, które dopuściły się jedynie jednego przestępstwa. Bez wątplenia orzeczenie takie wpływałoby zatem na społeczeństwo w sposób demoralizujący.

Ważąc zatem powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą odpowiednią z punktu zasad wyrażonych w nowym przepisie art. 85a kodeksu karnego, która spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Taka kara nie stanowi przy tym nieuprawnionego promowania A. M..

W omawianym powyżej zakresie zauważenia wymagało jeszcze i to, że samo poprawne zachowanie skazanego w zakładzie karnym nie jest niczym szczególnym i nie uzasadnia zmniejszenia wymiaru orzeczonych wobec niego kar. Każdy bowiem człowiek winien zachowywać się poprawnie i zgodnie współżyć z innymi ludźmi. Takie zachowanie powinno być normą i dlatego nie może być zdaniem Sądu decydujące dla wymiaru kary łącznej, tym bardziej przy uwzględnieniu wyżej wymienionych okoliczności przemawiających ewidentnie na niekorzyść A. M..

Podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd na skutek pośpiechu i znacznego obciążenia obowiązkami w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności nie ujął art. 89 § 1b kk i art. 86 § 4 kk. Powyższe uchybienie nie może być jednak uzupełnione poprzez instytucję sprostowania wyroku i może zostać wyeliminowane jedynie na skutek kontroli instancyjnej.

W pkt II wyroku Sąd natomiast połączył skazanemu orzeczone wobec niego wyrokami w sprawach II K 185/13, II K 1131/14 i II K 1122/14 kary grzywny. W tym przypadku Sąd zastosował zasadę asperacji albowiem suma stawek dziennych grzywny w tym przypadku wynosiła 200, Sąd natomiast orzekł łączną grzywnę w wymiarze 120 stawek dziennych, przy czym na podstawie art. 86 § 2 kk Sąd określił, iż wysokość jednej stawki winna wynosić 20 zł, a więc w wymiarze najwyższej ustalonej poprzednio stawki grzywny tj. na mocy wyroku w sprawie II K 1122/14. W tym wypadku Sąd doszedł do przekonania, że z uwagi na dolegliwość związaną z orzeczoną karą łączną pozbawienia wolności wymierzoną A. M. w pkt I wyroku łącznego, wymierzenie kary grzywny z zastosowaniem zasady kumulacji byłoby nazbyt surowe.

W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, Sąd na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania. Wyrokami tymi nie orzeczono bowiem wobec skazanego innych kar, ani środków karnych podlegających łączeniu.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres kary odbywanej aktualnie przez skazanego w sprawie VII K 1122/14 kary – od dnia 31 sierpnia 2016 r.

W pkt V wyroku mając na uwadze fakt, że skazany był reprezentowany przez obrońcę ustanowionego z urzędu, a koszty tej obrony nie zostały opłacone w całości, ani w części Sąd zasądził stosowne wynagrodzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M..

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uwzględniając fakt przebywania przez wymienionego w Zakładzie Karnym i brak zatrudnienia w warunkach izolacji penitencjarnej.